

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Marijana Svedrovića, kao predsjednika vijeća, te Ante Potrebiće, Ane Garačić, Vesne Vrbetić i Erike Kocijančić, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Aleksandre Holjevac, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. S. G., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Vukovaru od 24. rujna 2002. godine broj K-30/02, u sjednici održanoj dana 15. srpnja 2003. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske mr. Slavka Zadnika,

p r e s u d i o j e:

Prihvaća se žalba državnog odvjetnika, preinačuje se pobijana prvostupanjska presuda u odluci o kazni, te se opt. S.G. za kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, zbog kojeg je tom presudom proglašen krivim, na temelju tog propisa, primjenom čl. 38. toč. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH, **osuđuje** na kaznu zatvora u trajanju od tri godine.

Žalba opt. S.G. odbija se kao neosnovana, te se u pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski sud u Vukovaru proglasio je krivim opt. S.G. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže opisanog u izreci te presude, te ga na temelju tog propisa, uz primjenu odredaba o ublažavanju, osudio na kaznu zatvora u trajanju od dvije godine i šest mjeseci.

Na temelju čl. 63. st. 1. KZ, a zapravo na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH, optuženiku je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 24. svibnja do 24. rujna 2002. godine.

Na temelju čl. 122. st. 4. KZ, a zapravo na temelju čl. 90. st. 4. ZKP/93, optuženik je oslobođen od naknade troškova kaznenog postupka.

Protiv te presude žalbu su podnijeli državni odvjetnik i optuženik.

Državni odvjetnik podnio je žalbu zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni i optuženiku izrekne kazna zatvora u duljem trajanju.

Optuženik je podnio žalbu putem branitelja dr. M.B., odvjetnika iz V., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženik putem branitelja, s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, vraćajući spise prema čl. 373. st. 1. i 2. ZKP, stavio je prijedlog da se prihvati žalba državnog odvjetnika i optuženiku izrekne kazna zatvora u duljem trajanju, a da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Postupajući prema zahtjevu optuženika u žalbi, u smislu čl. 374. st. 1. ZKP, o sjednici vijeća izvješćeni su, uz državnog odvjetnika, optuženik i njegov branitelj. Sjednici vijeća bio je nazočan zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, dok uredno izvješćeni optuženik i njegov branitelj nisu pristupili, pa je sjednica, na temelju čl. 374. st. 4. ZKP, održana u njihovoj odsutnosti.

Žalba državnog odvjetnika je osnovana, a žalba optuženika nije osnovana.

Nije osnovana žalba optuženika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Optuženik u žalbi tvrdi "da je presuda proturječna svojim razlozima i to na način da su sadržaji iskaza saslušanih svjedoka posve drugačijeg karaktera, nego što je to navedeno u obrazloženju same presude". Tvrdi, da je time počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP.

Protivno žalbenim navodima optuženika, prvostupanjski sud je u zakonito i ispravno provedenom postupku utvrdio činjenično stanje i za svoja činjenična utvrđenja dao valjano i prihvatljivo obrazloženje, u skladu s izvedenim dokazima, bez međusobnih proturječja. Sve ostalo što u svezi s tim navodi žalitelj, odnosi se na pitanje ispravnosti utvrđenog činjeničnog stanja, a ne i na povredu zakona. Stoga nije počinjena istaknuta bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP, niti bilo koja druga postupovna povreda iz čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP, na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Iz navedenih razloga, nije osnovana žalba optuženika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Neosnovano žalitelj ističe žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona, jer iz obrazloženja žalbe proistječe, da u tom dijelu pobija ispravnost utvrđenih odlučnih činjenica,

na temelju kojih je prvostupanjski sud zaključio, da je optuženik počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Dakle, ne radi se o pogrešnoj primjeni kaznenog zakona na ispravno utvrđeno činjenično stanje, nego o pobijanju ispravnosti utvrđenja odlučnih činjenica.

Nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalbom se ne poriče – da to što je oštećenik 3. veljače 1992. godine, u nazočnosti optuženika, tučen u logoru S.M., na način поближе opisan u izreci pobijane prvostupanjske presude – predstavlja ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Ono što se žalbenim navodima čini dvojbenim, to je počinitelj tog djela. Tako se žalbom neosnovano pobija ocjena izvedenih dokaza od strane prvostupanjskog suda, s tvrdnjom, bez protuargumenata, da prvostupanjski sud nije sa sigurnošću utvrdio, da je ošt. H.M., uz Ž.A., tukao naizmjenično i opt. S.G. gumenom palicom oko jedan sat po cijelom tijelu, a naročito u predjelu trbuha i butnih mišića, od čega su oštećeniku počela klecati koljena, a od bolova se i pomokrio, odnosno da je upravo optuženik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Takvim žalbenim navodima, optuženik zapravo ponavlja svoju obranu, koju je prvostupanjski sud, na temelju glavne rasprave, s pravom odbacio kao neistinitu i izveo ispravna zaključak, da je optuženik počinio djelo na način поближе opisan u izreci pobijane prvostupanjske presude.

Za svoja činjenična utvrđenja, prvostupanjski sud naveo je razumljive razloge i među inim, protivno žalbenom prigovoru, na valjan i u svemu prihvatljiv način izložio iz kojih razloga uzima iskaz ošt. H.M. istinitim, a protivno tomu obranu optuženika neprihvatljivom.

Prvostupanjski sud ispravno je ocijenio rezultat izvedenih dokaza, osobito iskaz svjedoka ošt. H.M., u poredbi s obranom optuženika i iskazima ostalih svjedoka, te protivno žalbenom prigovoru izveo ispravan zaključak, da je upravo opt. S.G. osoba koja je počinila djelo, kako to proistječe iz izreke pobijane presude i da je kazneno odgovoran.

Takvo činjenično stanje utvrdio je prvostupanjski sud s potpunom izvjesnošću, na temelju iskaza svjedoka ošt. H.M. koji je konzistentno iskazao, da je po dolasku na ispitivanje vidio u prostoriji, uz Ž.A. i opt. S.G. koje je poznao iz V. Ustvrdio je, da su ga A. i optuženik tukli naizmjenično, sve dok to nije prekinuo nazočni major JNA, kad je primijetio, da mu klecaju koljena i da se od batina pomokrio. Tako su ga tukli sat do sat i pol. Optuženik mu je zadao najmanje pedesetak udaraca, a prije prvog udarca i viknuo "ti si dezertirao iz JNA", iskazao je ošt. H.M. Iskaz svjedoka ošt. H.M. potkrijepljen je iskazima svjedoka F.K. i P.S., koje je tada, prigodom ispitivanja, tukao Ž.A. Svjedok F.K. iskazao je decidirano, da je nakon njega u sobu, gdje su se obavljala ispitivanja, ušla osoba koja je imala hlače plavkaste boje, a odmah nakon te osobe, da je u tu prostoriju ušao i ošt. H.M. Iskazao je, da je nakon toga čuo udarce, jauke i krikove ošt. H.M., a kad se oštećenik vraćao s ispitivanja vidio je da su ga krvavog i plavog stražari gotovo nosili, jer je jedva hodao. Svjedok P.S. sjeća se, da ga je tom prigodom ošt. H.M., koji je nakon ispitivanja bio sav krvav, upitao "je li i tebe tukao S.G.", a kad mu je on odgovorio, da ga je tukao Ž.A., oštećenik mu je kazao i to, da je osoba,

koju je i on uočio u prostoriji za ispitivanja u policijskoj odori, opt. S.G. i da ga je on tukao. Optuženik je priznao da je bio nazočan ispitivanju oštećenika, te da je tom prigodom bio odjeven u plavu jaknu "milicije", SMB džemper i hlače više svijetloplave. Da je optuženik tom prigodom uistinu bio odjeven u odoru "milicije", odnosno da je imao hlače plave boje, posredno su potvrdili i svjedoci I.B. i I.M., a samo je svjedok Ž.A. iskazao kako je optuženik bio odjeven u civilno odijelo.

S obzirom na izloženo, logičan je i prihvatljiv zaključak prvostupanjskog suda, da optuženik, nije bio samo nazočan događaju, kako tvrdi žalitelj, već da je upravo on, protivno Međunarodnom pravu, naizmjenično sa Ž.A. tukao oštećenika sat do sat i pol, zadavši mu veliki broj udaraca, sve dok to nije prekinuo nepoznati "oficir" tzv. JNA, kad je primijetio da oštećeniku klecaju koljena i da se od batina pomokrio. Stoga se, prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, ne ukazuje potreba pribavljanja pravomoćno završenog kaznenog predmeta Županijskog suda u Vukovaru broj K-34/98 protiv Ž.A. zbog kaznenih djela iz čl. 122. OKZRH i dr., te da se eventualno ispitaju kao svjedoci i osobe koje se u tom spisu spominju, na što neosnovano ukazuje žalitelj.

Prema tome, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, prihvaća u svemu uvjerljive, logične i iscrpne razloge, na kojima se temelji prvostupanjska presuda, odnosno nalazi da je činjenično stanje potpuno i ispravno utvrđeno i da je na tako utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud ispravno primijenio kazneni zakon, kad je djelo optuženika pravno označio kao kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i u svezi s tim zbog povrede kaznenog zakona.

U pravu je, međim, državni odvjetnik kad u žalbi ističe da je prvostupanjski sud optuženiku izrekao blagu kaznu.

Optuženik je u počinjenju djela pokazao osobitu bezobzirnost i bezosjećajnost prema civilnom stanovništvu, jer je surovo i uporno tukao ranjenog i već pretučenog oštećenika, koji se od bolova i pomokrio. To sve njegovom djelu daje veći stupanj društvene opasnosti od onog koji proistječe iz pobijane prvostupanjske presude, što državni odvjetnik osnovano ističe u žalbi. Stoga je optuženiku za rečeno kazneno djelo izrečena kazna zatvora u trajanju od tri godine, kao primjerena, adekvatna i podobna da ostvari svrhe iz čl. 4. st. 2. i čl. 31. OKZRH.

Iz razloga zbog kojih je osnovana žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni, nije osnovana žalba optuženika zbog te žalbene osnove (čl. 382. ZKP).

S obzirom na sve izloženo, prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika, na temelju čl. 390. st. 1. ZKP, preinačena je prvostupanjska presuda u odluci o kazni i optuženiku izrečena stroža kazna, kao u izreci ove presude, primjerena težini počinjenog kaznenog djela i stupnju optuženikove kaznene odgovornosti, dok je o optuženikovoj žalbi u cijelosti odlučeno na temelju čl. 387. ZKP, kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 15. srpnja 2003. godine

Zapisničar:
Aleksandra Holjevac, v.r.

Predsjednik vijeća:
Marijan Svedrović, v.r.